

Beste medeparochianen,
broeders en zusters,

In mijn preek van vandaag
wil ik met u eens nadenken over
de hemel.

Want in het evangelie van vandaag
hoorden we Jezus zeggen:

'Ik ben uit de hemel neergedaald.'

En op het einde zegt Jezus:

'Ik ben het levende brood,
dat uit de hemel is neergedaald.

Als iemand van dit brood eet,
zal hij leven in eeuwigheid.'

De hemel.

Wat moeten wij ons daarbij voorstellen?

Wel, omdat het vakantietijd is,

wil ik eens proberen met eenvoudige woorden
daar iets over te zeggen:

Soms vragen mensen mij wel eens:

'Waar bent u geboren?'

En dan antwoord ik: 'In Utrecht!'

En dan zeggen ze enigszins verbaasd:

'Oh, wij dachten eigenlijk in Maastricht!'

En ik begrijp deze verwarring wel een beetje.

Want ik spreek natuurlijk heel vaak over mijn vader,
die in Maastricht was geboren.

En dan is het niet zo vreemd,
dat mensen bijna denken
dat ik ook in Maastricht ben geboren.

Maar ik zal het u uitleggen.

Mijn vader is dus geboren in Maastricht.

1904. Dat is dus al weer heel lang geleden.

Een echte Maastrichtenaar.

Maar toen mijn vader wilde gaan studeren
was er in Maastricht nog geen universiteit.
Dus mijn vader ging naar Leiden toe
om daar te studeren voor dokter, voor arts.
Na zijn studie ging hij naar Utrecht toe
om zich verder te specialiseren als kinderarts.
En daar, in Utrecht, is hij toen gebleven.

Mijn vader trouwde.
Ik zou bijna zeggen:
Natuurlijk niet met een Utrechts meisje!
Daar was hij nog steeds veel te veel
een Maastrichtenaar voor.
Dus mijn vader trouwde met een meisje uit Tilburg.
En wij, hun zeven kinderen, zijn dus allemaal
geboren in Utrecht.
Maar, u kunt zich voorstellen:
met een vader uit Maastricht
en een moeder uit Tilburg
waren wij natuurlijk nooit een echt Utrechts gezin.
Er mocht bij ons thuis dan ook absoluut
geen 'plaat Uterege' worden gesproken.

En zo voelden wij ons als kinderen nooit helemaal
Utrechtenaren.
Wij hielden van het accent van mijn vader en moeder.
De zangerige toon van hun taal.
Wij hielden van het bourgondische leven in Maastricht.
Een beetje een chique levensstijl, veel cultuur
en altijd een gemoedelijke gezelligheid.

Waarom vertel ik u dit nu allemaal.
Wel, als ik u zou vragen:
waar werd Jezus geboren?
Ja, dan antwoorden wij:
In Bethlehem.
Dat vieren we ieder jaar met Kerstmis.
In een stal in Bethlehem.

Maar in het evangelie van vandaag
laat Jezus ook zien
dat Hij eigenlijk uit de hemel is neergedaald.
Daar is eigenlijk zijn thuis.
Bij God zijn Vader in de hemel.

De mensen vonden dat allemaal maar onzin.
En zo zeggen de mensen:
Is dit niet gewoon Jezus,
de zoon van de timmerman.
Wij kennen toch gewoon
zijn vader en moeder!
Hoe kan Hij dan zeggen:
'Ik ben uit de hemel neergedaald?'
Wat een onzin!

Maar voor Jezus was dit heel wezenlijk.
God de Vader, die in de hemel is,
die was wezenlijk zijn Vader.
De heilige Jozef zal zeker heel goed
voor Jezus hebben gezorgd.
Maar Jezus wist ook:
Maar God in de hemel is mijn eigenlijke Vader.

Toen Jezus werd gedoopt in de rivier de Jordaan,
dertig jaar oud,
toen hoorde Hij, ik denk voor het eerst,
de stem van God zijn Vader:
'Jij bent mijn Zoon, de geliefde,
in wie Ik mijn welbehagen heb.'
Wat zal dat voor Jezus
een intense ervaring zijn geweest!
Om voor het eerst de stem
van zijn eigen Vader te horen.

Wat moeten wij hiermee?

Wel, ik denk dat wij allemaal
ergens dat gevoel moeten hebben van binnen
dat God onze Vader is.
Natuurlijk zijn wij anders dan Jezus.
Wij zijn gewoon de kinderen van
onze eigen vader en moeder.
Maar ergens zullen wij toch ook
dat gevoel moeten hebben:
Ja, maar we zijn toch meer dan dat alleen.
Ons begin ligt toch ook ergens bij God.
God is toch uiteindelijk de Schepper van hemel en aarde,
en dus ook van ons allemaal.
Wij zijn in principe toch op een of andere manier
van 'hoge komaf'.

En als ons leven hier op aarde afloopt,
dan wordt ons lichaam natuurlijk
keurig in de aarde gelegd of gecremeerd.
Maar we voelen ook aan:
ja, maar waarschijnlijk gaan we ook
op een of andere manier
weer terug naar God.
Naar de hemel.
Naar God de Schepper van alles wat leeft.
Wij praten daar tegenwoordig niet meer zo over.
Maar het is toch wel eens goed
om daar bij stil te staan.

Augustinus zegt het zo mooi:
'Onrustig is ons hart,
totdat het rust vindt in God.'
Als je weet dat wij mensen allemaal
ergens kinderen van God zijn,
en dat wij door Jezus
God zelfs weer Onze Vader mogen noemen,
ja, dan geeft dat aan ons leven
toch een extra dimensie.
Een zekere rust.

Als je dat besef kwijt zou raken
dan zou je hart echt onrustig kunnen worden.
Want laten we maar eerlijk zijn,
hoe mooi deze wereld ook is,
er is ook veel verdriet in onze wereld.
Oorlog, armoede, vluchtelingen,
klimaatrampen en noem maar op.
Maar gelukkig, we hoeven niet alles
van deze wereld te verwachten.
Nee, ten diepste is de hemel ons thuis!
Daar komen we vandaan en daar gaan we naar terug.
En dat geeft rust!
Wij zijn van Goddelijke komaf,
en wij zullen eens naar God terugkeren.
Daar zorgt Jezus voor, de Zoon van God.
Amen.